

Rie
Reinderhoff

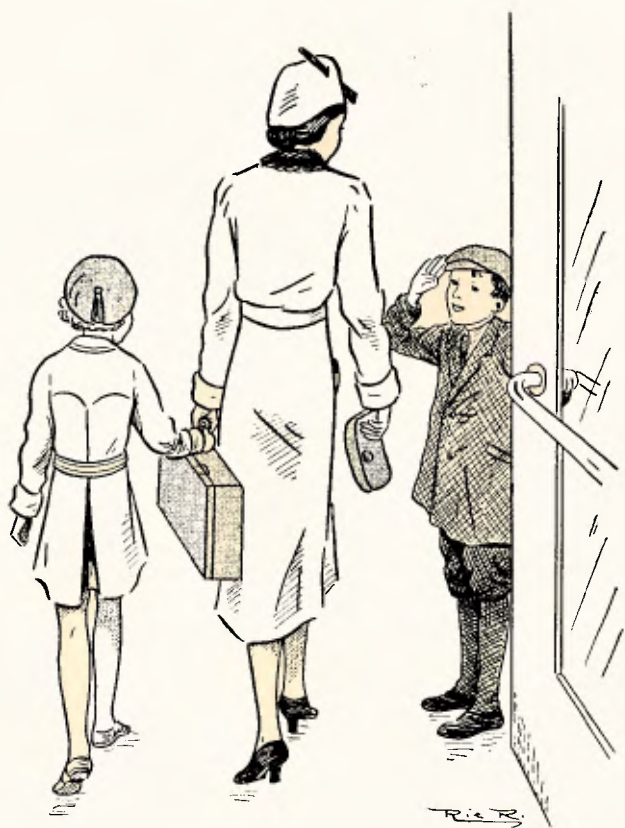
'J LIEP TEGEN KERSTFEEST

DOOR

JAC. HAZEVOET

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

't Liep tegen Kerstfeest

Pentekeningen van Rie Reinderhoff

Jac. Hazevoet

't Liep tegen Kerstfeest

G. F. Callenbach N.V. - Uitgever - Nijkerk

I. GEEN AVONTUREN BIJ TANTE TOOS?

Tante Toos duwde Joke voor zich uit de trein in. De treeplank lag erg hoog, Joke moest een grote stap nemen, en zich ook nog aan het handvat ophijsen.

„Hopla,” zei tante. Ze waren er en stonden nu in het gangetje dat langs de coupé's liep. Precies kleine kamertjes waren die coupé's en alle zaten ze volgepropt met mensen.

„Loop maar door,” zei tante, „want hier is toch geen plaats,” en Joke voelde aldoor tante's duwende hand in haar rug, tot ze aan het achterste gedeelte kwamen, waar nog niemand zat. „Hier,” zei tante en ze schoof Joke gauw zo'n kamertje binnen, want achter hen aan kwamen nog meer mensen.

Joke mocht bij het raampje zitten. De koffer ging in het net boven hun hoofd en de grote tas kwam tussen hen in op de bank te staan.

„Zit je goed?” vroeg tante. Zij trok Joke's muts recht, verschikte iets aan haar manteltje en zij was nog bezig toen achter hen iemand zei: „Asjeblieft, dames!” Dat was de conducteur, die de kaartjes kwam knippen.

Heel in de verte kwam iets met veel lawaai aandenderen; een trein stoof het station binnen en stopte vlak naast de trein waarin Joke zat. Dat was leuk! Je kon zomaar naar binnen kijken, net of je bij vreemde mensen in huis keek! Op reis gaan was toch gewichtig, hoor! Wim had wel gezegd, dat zij geen avonturen zou beleven, maar dat kon hij lekker niet weten! Misschien was hij wel jaloers omdat zij, nog vóór de kerstvacantie was aangebroken, al met vakantie ging. Maar dat

mocht van school, omdat zij 'n beetje ziek was geweest en toen toch thuis moest blijven. Joke vond de school niets naar, maar als ze er aan dacht dat de kinderen op dit ogenblik misschien moeilijke sommen zaten uit te rekenen, terwijl zij lekker op reis was met tante Toos, dan kon ze wel in haar handen klappen van plezier! Alleen dat gezeur van Wim was vervelend geweest en had haar ook 'n beetje bang gemaakt. Ze wilde er toch eens met tante over praten. „Tante, Wim heeft altijd iets te zeggen.”

„Zo; en is het dan wat moois?”

Joke schudde haar hoofd. „Nooit! Hij zegt dat het bij u zo sa . . . ,” neen, dat kon ze niet zeggen, Joke slikte het woord gauw in, „dat het bij u zo stil is, omdat er bij u geen andere kinderen zijn en ook geen dieren.”

„Het valt misschien wel mee,” troostte tante. Zij had het gekibbel van die twee wel gehoord; Wim plaagde graag en Joke was gauw boos. Daarom had tante aan moeder voorgesteld, om Joke voor 'n dag of tien mee naar haar huis te nemen; ze kon dan voor de kerstdagen weer thuis zijn. En dat had moeder best gevonden.

„Tante, zou moeder morgen wéér hoofdpijn hebben?”

„We zullen maar hopen van niet! Wat is het hier warm, hè Joke! We moesten onze mantels maar uittrekken!”

Die tante deed maar precies of ze hier thuis was, ze hing de mantels aan een haak, kamde haar haren op en trok de kam ook door Joke's krullebol. „Kijk es naar buiten, hoe mooi de zon ondergaat,” zei ze.

Joke schikte zich gezellig voor het raampje. Ze hadden al 'n heel eind gereden, langs weilanden en kale

boomgaarden en nu gingen ze over een stuk van de hei en daarginds kwam een bos.

Dat bos zag groen, alsof het nog zomer was, en toen de trein er langs stooft zag Joke dat het sparren en dennebomen waren. Dat herinnerde haar opeens aan kerstfeest! En aan nog iets, dat zij graag weten wilde. „Tante, welke verrassing is er bij ons met kerstfeest?” Tante keek verbaasd op haar neer. „Heb je geluisterd, kleintje?”

Joke kreeg 'n kleur. „U en moeder hadden het over een verrassing met kerstfeest.”

„Dat is ook zo,” lachte tante Toos. „Maar een verrassing is zo goed als een geheim en een geheim mag je niet verklappen.”

Daarop begon tante over haar school te praten en zij vroeg of Joke al veel kerstversjes geleerd had, en toen op eenmaal begon boven hun hoofd een lampje te branden, want buiten was het intussen donker geworden.

„Nu zijn we er gauw,” zei tante. Zij haalde de mantels en de muts van de haak, Joke werd weer netjes aangekleed, en ze waren nog maar net klaar of de trein stond stil. „Blijf maar dicht bij me, anders raak ik je misschien kwijt in 't gedrang,” lachte tante.

Buiten het station gekomen riep tante een taxi aan, en dat vond Joke fijn!

Bijna zo vlug als een trein schoot de taxi door de verlichte, drukke winkelstraten. Maar heel gauw lieten zij die drukte achter zich en kwamen ze aan een buitenwijk waar lange rijen kleine huisjes stonden, met tuintjes er voor. In een van die huisjes woonde tante Toos. Telkens moest je op zo'n reis maar in en uit stappen.

Nu weer de taxi uit. En dat vond Joke eigenlijk jammer, ze had er nog best wat langer in willen zitten. Tante stak de sleutel in het slot en Joke ging naar binnen. Maar nu ineens vond ze alles niet zo prettig meer. Dit was een heel andere gang dan thuis. En er lag ook een andere loper, en het was hier zó stil na al die drukte van de reis!

Tante Toos hielp haar muts en manteltje op de kapstok te hangen en nam haar toen mee naar de huiskamer. En terwijl tante thee ging zetten, zat Joke aan tafel onwennig rond te kijken. Het was hier zo heel anders dan thuis. En nu kreeg ze zo'n rare, dikke prop in haar keel! Ze moest almaar slikken en als die prop niet gauw weg ging, zou ze gaan huilen. Maar zo kinderachtig wilde ze niet zijn, en daarom sloeg ze haar armen over elkaar en keek recht in de lamp. Maar dat hielp niet, want die lamp begon te trillen en te dansen, omdat er tòch iets vochtigs in haar ogen kwam.

Tante Toos, die bij de theetafel bezig was, keerde zich om. „Joke, wil jij eens in het buffet gaan zoeken naar de lekkerste koekjes die je er vinden kunt?” vroeg ze. „O ja, tante!” Joke liet zich van haar stoel glijden en meteen was de bibberende lamp weg en waren haar ogen weer gewoon droog.

Tante liet haar ook niet veel tijd om over thuis te denken, want toen ze thee gedronken en van de chocoladekoekjes gesnoept hadden, zei ze: „Nu moeten wij de kriel gaan opbergen. Als ik je vanavond laat zien hoe dat gaat, dan kun je het morgen best alleen doen.” „Wat is een kriel, tante?”

„Een klein soort kip. Ik heb er vier gehad met een prachtig haantje, maar een voor een zijn ze dood ge-

gaan van ouderdom. De enige die nu nog over is wordt erg verwend, ze loopt zomaar de keuken in; kriel schijnt het daar verbazend prettig te vinden.”

Joke hield van dieren. Zij wilde wel dadelijk naar kriel gaan kijken, maar dat kon niet, zei tante, want kriel was al op stok.

Ze liepen het tuintje in en Joke moest lachen toen ze het hok van kriel zag. 't Was net een groot poppenhuis. Het stond in een hoek achter het huis en dicht erbij was een raam. „Dat is van jouw slaapkamertje,” vertelde tante. Zij lichtte met een zaklantaarn bij en liet Joke zien hoe het touw moest losgemaakt worden. Joke vond het niets moeilijk. Zij probeerde het en, op neer, op neer ging de valdeur. Het was een aardig spelletje, maar tante maakte er gauw een eind aan. Kriel zou door schrik van al dat lawaai van zijn stok kunnen tuimelen, zei ze.

„Wim en ik hebben konijnen gehad, tante,” vertelde Joke. „En een hond en twee katten.”

Ze liepen naar binnen en tante begon boterhammen te maken en toen ze daarop gezellig met z'n tweeën aan tafel zaten, luisterde tante naar alle dieren-verhalen die Joke haar deed. En dat was nu weer leuker dan thuis, want daar mocht je niet zoveel aan tafel praten en hier wel.

Na het eten moest Joke naar bed. „Je slaapt thuis, geloof ik, met het raam open, nietwaar Joke? Goed, dan zetten we het hier ook maar op een kier, dat is fris,” zei tante. „Mijn kamer is hier vlak boven. En kijk eens, daar hangt een knop waaraan je trekken mag als je iets nodig hebt.”

Joke zag een knop aan een ijzerdraad dat door het pla-

fond liep. „Mag ik es trekken?” vroeg ze.
„Ja, probeer hem maar,” lachte tante.
Joke trok uit alle macht en luisterde. Ergens boven
haar hoofd klonk het: tingelingeling! 't Was een leuk
spelletje! Joke bleef aan het luiden en in de kamer
boven haar hoofd ging die bel te keer of er brand was.
Je behoefde hier vast niet bang te zijn, je trok maar
aan de knop en tante stond voor je bed.

Tante scheen haar gedachten te raden. „Zeg eens, je mag er nooit voor de aardigheid aan trekken, hoor, want dan zou ik voor niemendal naar beneden moeten!”

Joke beloofde dat zij er alleen maar aan trekken zou als ze werkelijk iets nodig had. Daarop deed ze haar avondgebedje en werd ze lekker door tante er onder gestopt.

Toen lag Joke nog een tijdlang door het kierende raam naar het stukje grint te kijken waarop een streep licht van de maan viel. En ze moest almaar denken aan wat Wim had gezegd, dat er bij tante Toos geen dieren waren. Maar dat was lekker wèl waar; eentje was er in elk geval! En ze zou geen avonturen beleven bij tante Toos! Zou dat wáár zijn? Zou hier nooit iets gebeuren waarover je.... later.... vertellen kon? Joke was moe van de reis; langzaam vielen haar ogen toe.

II. EEN AKELIGE NACHT VOOR KRIEL

De volgende morgen gaf tante aan Joke een taak op, want als zij niets te doen had zou ze zich gaan vervelen, zei tante. Als er gebeld werd, moest ze opendoen, en intussen kon ze de kopjes wasen, en dan mocht zij ook nog kriel eten geven, de bus met voer stond in de keuken.

Joke had zelf kriel uit haar nachthok gelaten en ze had nog nooit zo'n kleine kip gezien; kriel was niet veel groter dan een lijster. Eigenlijk had ze wel de gehele morgen met die grote vogel willen spelen, want kriel

had dadelijk achter haar aan gelopen en gedaan of ze de beste vrienden waren. Maar dat was meer om het voer, want als Joke haar wilde pakken, dan wist kriel vlug die twee grijpende handjes te ontduiken.

„Laat haar met rust,” waarschuwde tante, „dan komt ze straks vanzelf naar je toe.”

Toen probeerde Joke het niet meer, maar zij lokte en riep net zo lang tot kriel met voorzichtig uitgerekte hals het voer uit haar hand pikte.

Maar nu moest Joke eindelijk eens aan het werk gaan, anders kwamen die kopjes nooit gewassen, zei tante. En tingeling ging daar ook de voordeurbel. Joke moest gaan zien wie er was.

Midden op de weg stond een wagentje en op de stoep een man die zei: „Is er vandaag nog iets nodig, zus? Wil je het even voor mij gaan vragen.... of nee, wacht nog even!” De man liep naar het wagentje, haalde er een mooie appel uit en duwde die Joke in de hand. „Hier, die is voor jou en wil je het nu voor mij gaan vragen!”

Joke liep naar binnen. Door een kier van de deur scheen tante gezien te hebben wie er was, want nog vóór Joke iets kon vragen, schudde tante haar hoofd. „Nee Joke, niets nodig; die man heeft zo weinig en 't is allemaal zo taai!”

„O,” zei Joke en toen keek ze naar de appel in haar hand. „Moet ik hem die dan teruggeven?”

„Neen, dat zal hij niet willen,” tante keek ook al besluiteloos naar de appel. Toen zei ze: „Wacht, ik zal zelf wel even gaan.”

Joke liep met haar mee en ze hoopte maar dat tante wat kopen zou, want anders zou zij die appel misschien

niet mogen houden. Maar gelukkig, tante kocht; appels en sinaasappelen, een mandje vol. En daarop hoorde ze tante zeggen: „Kom nu voorlopig maar niet meer aan.”

„Eén keertje in de week, mevrouw, mag dat?”

„Ja, dat is goed.”

Joke lachte! Vast kon zij eens in de week op zo'n lekkere appel rekenen!

Die eerste morgen bij tante Toos had zij geen tijd om naar huis te verlangen, want die voordeurbel tingelingde maar en intussen moest zij ook kopjeswassen. Maar kriel werd brutaal. Ze pikte tegen de keuken deur om binnengelaten te worden, want buiten vroom het en binnen was het lekker warm. Joke schoot helemaal niet op; toen tante de koffie al klaar had, zat zij met kriel op haar schoot te spelen en waren de kopjes nog niet gewassen. Tante vond het niet erg. Ze deed het maar gauw zelf en toen was in een wip de boel aan kant.

Kriel vond het erg prettig bij dat kleine vrouwtje.

De gehele dag liep Joke haar met de voederbak achterna en 's middags had kriel zo'n dikke krop, dat ze er bijna niet overheen kon kijken. Zo dik als ze was, waggelde zij naar het nachthok en wipte stilletjes naar binnen. Toen Joke een poosje later het tuintje in keek, was kriel spoorloos verdwenen.

„O, tante, de kriel is weg!”

„Welneen,” zei tante, „die zit op stok. Dat doet ze wel méér zo vroeg, vooral wanneer het koud is. Kijk het eens vriezen, alle plasjes voor de keuken zijn dicht. Ga jij nu het valdeurtje sluiten, Joke. Je kunt het toch wel alleen af?”

„Natuurlijk, tante!” Joke huppelde naar buiten en riep, terwijl ze het touwtje losmaakte: „Zit je er in, kriel?” Tok-tok-tok, klonk het van binnen. En boem, zei de valdeur.

„Welterusten, kriel!” riep Joke, terwijl ze wegliep. Tok-tok-tok, riep kriel haar achterna. Maar dat betekende niet welterusten. Dat betekende: zeg eens, wat moet ik nu beginnen! Inplaats dat je mij te hulp komt, sluit je me op met mijn ergsten vijand?

Want even vóór Joke kwam, was de rood-bruine kat van de burens naar kriel gekomen met kwade bedoelingen. Hij zocht alleen maar een warm plaatsje om te slapen en dat vond hij in het nachthok. Daar stond een legmand, waarin kriel in 't voorjaar soms een eitje legde. Nu waren er geen eieren in, maar het stro was door kriel tot een glad, warm nestje geschuurd en de rood-bruine vond het een fijne plaats om er een tukje in te doen. Zonder naar kriel om te kijken was hij de mand ingewipt en had er zich behaaglijk opgerold. Alleen toen de valdeur boem zei, was hij van schrik opgesprongen. Maar toen er verder niets gebeurde, duwde hij zijn neus tussen de voorpoten en sliep lekker in. Kriel had dus eigenlijk gerust kunnen zijn, maar dat was ze in 't geheel niet. Er waren maar twee katten in de buurt, een kleine witte, en deze. Met de kleine witte had ze vriendschap gesloten. Maar deze roodbruine vertrouwde ze niet om zijn grote nagels en loerende ogen en daarom schoof ze onrustig heen en weer en zover mogelijk van hem af. Ze durfde niet eens te gaan slapen met die rare gast daar beneden in de mand. Er was al een groot stuk van de nacht voorbij toen de

roodbruine wakker werd. Meteen zat kriel recht over-eind op haar stok. Ze zag hoe hij uit de mand wipte en naar een uitgang zocht, maar natuurlijk was er nergens een gaatje te vinden waardoor hij naar buiten kon. Eindelijk gaf hij het op. Hij keek eens omhoog naar kriel, en toen begonnen z'n ogen zo vreemd te schitteren! 't Was of hij zeggen wou: als er dan nergens een opening is waardoor ik naar huis kan om mijn eten en drinken te krijgen, dan wil 'k het wel eens met jou proberen, hoor!

Kriel zette al haar veren op, klaar om van zich af te pikken als die roodbruine haar soms aan mocht vallen. Maar dat deed hij nog niet dadelijk. Hij begon eerst met opgeheven kop onder haar rond te lopen; zijn ogen schitterden al meer en meer, zijn bek ging open zodat zijn scherpe tanden te zien kwamen. Kriel verloor hem geen seconde uit het oog. Plotseling waagde de roodbruine een sprong: Maar kriel was hem te vlug af. Luid tokkend vloog ze tegen de zoldering op en fladderde weer terug op de stok.

De kat liet zich door 't lawaai, dat kriel maakte, niet afschrikken. De ene sprong volgde op de andere; met zijn klauwen sloeg hij naar haar en kriel zag zijn scherpe tanden, die haar zouden verscheuren, als 't hem maar eerst gelukte haar op de grond te krijgen. En dat was kriel's grootste angst, want als ze op de grond viel dan was ze verloren, dat begreep kriel best. Haar vijand kon in die kleine ruimte zijn sprong niet goed nemen en dat was tot haar geluk. Maar zijn aanvallen en dat telkens fladderen tegen de zolder maakte haar zó moe! Opeens kon ze, na weer zo'n fladdering, de stok niet meer vinden en met uitgespreide vleugels

plofte ze op de grond. Dol van angst pikte ze van zich af. Maar, o help, daar voelde zij de nagels van de roodbruine vlak bij haar keel en nu scheen het met kriel gedaan!

Joke werd wakker.

Waar was ze! O ja, bij tante Toos. Door de kier van het raam kon zij iets van het grintpaadje zien. Alles was hier zo leuk klein, het tuintje en dit kamertje enne. . . . maar wat hoorde zij toch? Er drong zo'n raar geluid tot haar door. In huis was alles stil, het geluid moest van buiten komen.

Het leek de kriel wel!

Joke ging overeind in bed zitten: 't Was nog bijna donker, alleen het lichte behang van haar kamertje was 'n beetje te zien. En hoor, daar was dat rare geluid weer! O maar, dat wàs de kriel! En het leek wel of er iets niet in orde was, of de kriel riep: kom toch, Joke en help mij! Begrijp je dan niet dat ik in gróót gevaar ben? Joke bedacht zich geen ogenblik meer. Zij liet zich uit bed glijden, liep naar het raam en stak haar hoofd naar buiten. Hoor, daar klonk het weer: tok-tok-tok-rrrrsst! Joke voelde niet eens hoe koud het was; in haar pyama klom ze op de vensterbank en liet zich uit het raam glijden en toen stond ze zomaar, met blote voeten op het hardbevroren grintpaadje. Het was buiten nog schemerig donker. En daar, in die donkere hoek? Wat gebeurde daar toch! Joke griezde er van. Zou ze maar teruggaan en aan de bel trekken en dan samen met tante gaan kijken! Maar hoor die kriel eens te keer gaan! Weer een plof

en dan een schreeuw, zó akelig! Joke dacht aan niets meer dan aan kriel, en dat die hulp moest hebben. Dapper liep zij op het nachthok toe, zocht naar het touw en

met één ruk had zij de valdeur omhoog! Er schoot iets warms langs haar benen. En dan kwam kriel naar buiten vliegen. Maar wat zag die er uit! Zó donker was het niet meer of Joke zag dat kriel's veren, anders zo

netjes en glanzend, nu kris-kras door elkaar lagen, haar vleugels sleepten over de grond. En nu begreep Joke het opeens. Dat vreemde warme, dat langs haar benen had gestreken, moest een kat zijn geweest. Zij keek omhoog naar de boom. Zie je wel, daar bewoog iets tussen de takken.

„Gemene, lelijke kat!” schold Joke. Zij peuterde een steentje los en gooide het op goed geluk de rood-bruine achterna. Maar de steen vloog de kat voorbij en tegen het raam van een bovenhuis! Joke schrok er van. Zij zag licht branden achter dat raam. Het gordijn bewoog en er kwam iemand te voorschijn. Die schoof het raam op en riep: „Wil je wel eens gauw naar binnen gaan! Moet je bevriezen, kleine deugniet!” En bom, meteen was het raam weer dicht, maar daarachter bleef iemand naar haar staan kijken. Joke keerde zich om en holde naar huis. Kriel was haar al vóór en stond tegen de keukendeur te pikken. Die was natuurlijk op slot. Joke wilde haar oppakken, maar dat liet kriel niet toe. Ze hijgde en was nog helemaal van streek. Ze wilde niet dat iemand aan haar kwam. Toen moest Joke, zonder kriel, maar weer door het raam kruipen. Ze liep daarop heel voorzichtig, om tante niet wakker te maken, naar de keuken en liet kriel binnen.

„Kom maar! Kom dan maar, zoete kriel,” fluisterde zij. Maar kriel liet Joke praten en kroop onder het keukenfornuis. Zelf zag Joke paars van de kou. En ineens herinnerde zij zich, dat iemand had geroepen: moet je bevriezen! Zou dat kunnen? Zou ze nu ergens bevroren zijn?

Zij sloop terug naar haar kamertje en kroop in het warme holletje van haar bed. Een voor een bewoog ze

haar tenen heen en weer, trok er aan. Dan voelde ze aan haar neus, maar ze kon er geen wijs uit worden. Hoe kwam je te weten als er iets aan je bevroren was! Zij besloot om maar diep onder de dekens te kruipen, dan zou alles wat misschien bevroren was, ook wel weer ontdooien. Joke trok de dekens tot over het puntje van haar neus, en al gauw werd ze weer lekker warm. Ze dommelde zo'n beetje, dacht aan kriel, wat die nu zou doen, en bijna was ze in slaap gevallen, toen een gedachte haar inviel, die haar plotseling weer klaar wakker maakte. Had ze de keukendeur wel dicht gedaan? Ze wist het niet meer. Natuurlijk moest ze gaan kijken, want als de deur open stond kon die lelijke kat weer komen.

't Was eigenlijk een leuk spelletje zo uit en in je bed. En tante merkte maar niks. Zij zou heel zachtjes doen en later alles vertellen.

De keukendeur was dicht. En op de tafel stond kriel parmantig naar buiten te kijken. Zo goed mogelijk had ze de gehavende veren glad gestreken; haar vleugels lagen weer netjes en glanzend. Maar wat had kriel gedaan?

Met grote, verschrikte ogen keek Joke naar het schaalpje, dat tante gisteren had klaargezet. Daar waren ingemaakte kersen in geweest! En kriel moest die hebben opgegeten! Er was niets meer van over dan 'n beetje sap!

Tante had nog zo gezegd, dat zij een deksel op die kersjes moest doen. Maar dat had zij vergeten. Zou tante er erg boos om zijn? En dan natuurlijk op haar, want kriel was niet wijzer.

In de keukenkast stonden nog rijen potjes met inge-

maakte kersen. Niemand zou het merken als zij er een van wegnam. En zij wist hoe ze open gingen, tante had het haar zelf geleerd; je trok aan de ring en het dekseltje sprong er vanzelf af.

Joke bedacht zich niet lang. Zij klom op een stoel en haalde voorzichtig zo'n potje van de plank. De andere schoof ze 'n beetje uit elkaar om de lege plaats te vullen. Het sap, door kriel overgelaten, gooide ze in de gootsteen en daarna deed ze de kersen in het schaaltje. Het zag er nu heel gewoon uit; net of er niets gebeurd was. Het lege potje stopte zij diep achter in de kast. Maar nu moest kriel mee! Want die stond met een scheve kop naar de nieuwe voorraad te loeren. Zelfs met een deksel er op, vertrouwde Joke haar niet.

Als tante nu nog maar even wegbleef!

Met kriel stijf tegen zich aangedrukt ging zij terug naar haar bed. En ze was er maar net in gewipt of ze hoorde de trap kraken; tante kwam naar beneden.

Akelig dat haar hart nu ineens zo begon te bonzen! Nu was tante in de huiskamer. Joke hoopte erg dat zij nog maar even weg zou blijven. Tenminste zo lang, tot haar hart weer gewoon klopte.

„Joke, ben je al op?”

„Nee — nee tante, nog niet!”

„Wacht dan nog even! Ik breng een beschuitje voor je mee!”

„Ja, tante!”

Hè, zou ze nu maar niet alles vertellen! 't Was toch lelijk om tante zo te bedriegen. Maar zou tante het niet erg brutaal vinden wat zij gedaan had? Nee, ze durfde het toch niet te zeggen! En om dat lastige kloppertje daar binnen het zwijgen op te leggen, begon ze heel

druk en vrolijk te praten: „Tante! kriel is hier! krijgt die ook een beschuitje?”

Tante Toos kwam binnen. „Kriel hier! Maar Joke, dat mag niet!”

Joke ging vertellen, hoe zij wakker geworden was van 't lawaai en van de kat, die zij gisteren bij kriel moest hebben opgesloten! „Kriel zag er zó uit, tante!”

Tante knikte. Zij zag ook wel dat kriel's verenkleed niet zo netjes was als anders. „Heb je haar al die tijd bij je gehad? En waarom heb je mij niet gebeld, Joke?” „Daar heb ik niet aan gedacht,” zei Joke, opgelucht dat tante op die eerste vraag geen antwoord afwachtte.

„Het is niet erg, hoor!” Tante streelde over Joke's krullen. „Je bent eigenlijk een flinke meid om er zo op af te stappen. Je had toch zeker iets aangetrokken?”

„Ook niet aan gedacht,” lachte Joke.

„We zullen dan maar hopen, dat het goed afloopt en je geen kou hebt gevat!”

Joke zag wel dat tante meer ongerust dan boos was. En weer kreeg ze lust om alles eerlijk te vertellen. Maar, tante had haar geprezen! Zij zou tante dubbel tegenvallen als ze nu de waarheid zei. Nee, ze zei niks! Joke stond op en kleepte zich aan. Maar van binnen bleef het zo raar onrustig. Telkens als zij tante in de keuken bezig hoorde begon haar hart te bonzen.

Het was Zondag en zij ging met tante naar de kerk. En daarna gingen ze eten. En bij het dessert kwam het schaaltje met kersen op tafel. Maar Joke durfde er bijna niet naar te kijken!

Tante vond dat Joke erg stil was. „Je mankeert toch niets, Joke?”

„Nee tante, heus niet!”

„Als je maar geen kou hebt gevat,” zei tante bezorgd. Maar toen Joke stellig van neen schudde, meende tante dat de schrik van die morgen haar nog te pakken had. Zij moest er maar niet meer aan denken, zei tante.

Dat wilde Joke juist graag, en terwijl tante met haar een spelletje deed, gelukte het haar ook wel die nare geschiedenis te vergeten. Maar toen kwam het ogenblik dat zij naar bed ging en haar avondgebedje moest opzeggen. En nu was het of die kersen plotseling naar voren sprongen en zeiden: Wij zijn er nog altijd, Joke; kun jij nu maar zo je avondgebedje doen! Zij lag geknield voor haar bed en op dat ogenblik ging tante heel even het kamertje uit. Joke maakte daar gauw gebruik van door haar avondgebedje af te raffelen. Nog vóór tante terugkwam had zij al „amen” gezegd. „Nu, dat kun jij vlug,” zei tante verwonderd.

Joke rolde in bed en gaf tante een nachtzoen en aldoor voelde zij dat tante niet helemaal tevreden over haar was. Maar tante ging weg, nadat zij het licht had uitgedraaid en Joke bleef alleen achter in het stille kamertje. En nu moest ze er aan denken dat niet alleen tante, maar ook de Heere Jezus niet tevreden over haar was. Maar om nu op te staan en alles aan tante te gaan vertellen, dat was zó moeilijk, dat kon zij niet doen.

En Joke bleef maar heen en weer woelen, tot ze eindelijk van niets meer wist, want ze was in slaap gevallen.

III. PUCK

Het had al 'n paar dagen flink gevroren. De grond was zo hard als een kei.

„We zullen vanavond een teil water in de tuin gooien, Joke, dan heb je morgen een fijne glijbaan,” beloofde tante.

Maar daar kwam niets van, want plotseling hield het op met vriezen, er kwam een miezerig regentje en het werd al zachter in de lucht, net of de lente in aantocht was.

Joke stond teleurgesteld in de geopende keukendeur naar buiten te kijken. Achter in het tuintje kwam met waggelende pasjes kriel aangetippeld. Die verwachtte natuurlijk weer wat lekkers van haar.

Kriel kwam deze keer niet alleen. Ze was in gezelschap van een mager, wit poesje. Toen de poes Joke zag, bleef ze schuw op een afstand en liet ze kriel alleen verder gaan.

„Psss, psss, psss,” lokte Joke. Maar de witte poes bleef wantrouwig. Toen liep Joke naar binnen en kwam terug met een schoteltje melk. „Kom dan, Puckie! Kom dan maar! Och, wat ben je mager, ik kan je ribbetjes tellen!”

Puckie wachtte tot Joke op 'n flinke afstand was teruggelopen. Toen sloop ze voetje voor voetje naar de melk, rook er aan en begon met dichtgeknepen ogen gulzig te drinken.

Joke was blij met dit vriendje van kriel, met wie ze nu weer nieuwe spelletjes kon verzinnen. Want van tante moest zij 's morgens nog altijd naar de bel lopen, maar daarvan was het nieuwtje al lang af. Als je op dat ge-

tingeling ging opendoen, dan stonden er altijd dezelfde mensen op de stoep: de bakker, de slager, of de melkboer. De groenteman kwam ook dikwijls en altijd stopte hij haar een appeltje in de hand. Maar als zij dan bij tante voor hem ging vragen, was het bijna altijd „neen”. En dan vond zij het niets prettig om die appel te houden. Als ze met moeder boodschappen ging doen, kreeg ze ook dikwijls iets toe. Maar dan kocht moeder iets. Tante kocht bijna nooit van den groenteman en dan zei tante dat hij zo weinig en nooit lekkere groente had.

Joke vond dat raar. Zij hield niet van groente. En als zij tante was geweest en tante het nichtje dat bij haar kwam logeren, zou ze alleen maar dingen op tafel zetten, waar het nichtje van hield; noten en sinaasappelen, een schaal met dropjes en een schaal met chocolaadjes en een grote pudding voor toe! Maar tante zei dat groente gezond was, daarom had ze gisteren die griezelige spruitjes op moeten eten. Toen haar bordje leeg was, had ze met haar zakdoekje stiekem haar tong afgeveegd. Dat waren dan de vervelende dingen bij tante Toos. Maar er was ook veel leuks! Al tweemaal had ze met tante boodschappen gedaan en waren ze daarna gaan taartjes eten! Zomaar, midden in de week en zonder dat er iemand jarig was. En tante had daarbij zo leuk verteld van toen ze zelf nog een klein meisje was!

Maar hier kon 't soms 'n béétje saai zijn en daarom vond ze het zo fijn, dat kriel het witte poesje had meegebracht; met jonge poesjes had je altijd pret!

Nadat Puck zich dik en rond gedronken had aan de melk, liet ze zich door Joke oppakken.

„Je mag dat beest niet binnen brengen, Joke!” waarschuwde tante. „Katten zijn echte dieven, ik wil ze niet in huis hebben!”

Joke beloofde dat zij Puckie buiten de deur zou houden. En ze was vast van plan haar belofte na te komen. Ze was die geschiedenis met de kersjes nog niet vergeten. Als zij tante in de keukenkast bezig zag, bekroop haar telkens de angst dat het nù uit zou komen. Eens hoorde zij tante in zichzelf praten: „Hé... ik dacht toch dat ik... och, ik heb me zeker vergist.”

Joke had een kleur gekregen. En ze had kans gezien weg te lopen, eer tante iets aan haar bemerken kon. Maar ze wilde niet weer ondeugend zijn! Zij wilde het niet om de angst die je er later door had!

Omdat tante het wel goed vond dat zij voor die witte poes zorgde, kreeg Puck van Joke meer schoteltjes melk dan ze op kon. En al heel gauw begon Puck er best uit te zien! Ze kreeg glans op haar vel en ze werd zo vrolijk dat ze soms pardoës tegen Joke opvloog en in haar haren verstoppertje speelde.

Tante Toos lachte soms hartelijk mee om de malle streken van Puck. Maar zij zorgde toch, dat Puck niet al te eigen werd. Als Joke niet in de buurt was, joeg zij de witte poes wel eens met de ragebol weg. Dat hielp dan weer voor 'n poosje, want die ragebol was Puck's ergste vijand; daar blies ze tegen en zette ze een hoge rug voor op. En het duurde niet lang of Puck begreep, dat ze die grote vrouw 'n beetje uit de weg moest blijven! Maar dat ze bij het kleine vrouwtje veilig was, want daar waren de prettige dingen: eten en drinken en spelletjes.

Op een dag was Joke erg verkouden. Zij liep met tra-

nende ogen en een rode neus in huis rond. Tante was bang dat zij ziek zou worden, ze zei: „Ik ga boven een kast opruimen, Joke en zou jij dan niet met een warme citroen onder de wol gaan?”

„U bedoelt toch niet naar bed?” vroeg Joke met een benauwd gezicht.

Tante knikte. „Het is misschien toch beter.”

„Maar ik ben niet ziek, tante,” stribbelde Joke tegen.

„Als je dan eens op de divan ging liggen met een boek om plaatjes te kijken,” stelde tante voor.

Dat wilde Joke wel. Toen zij op de divan lag stopte tante een hoog kussen voor steun achter haar rug. En Joke kreeg een boek met zoveel platen er in, dat zij zich de eerste uren niet behoefde te vervelen. Toen ging tante naar boven. Je hoorde haar nog even heen en weer lopen. En dan werd alles stil in huis.

Boven Joke's hoofd deed de hangklok haar eentonig tik-tak horen en soms knapte er iets in de kachel, maar verder hoorde je niets. En dat getiktak boven haar hoofd maakte Joke op de duur zó slaperig! Ongemerkt gleden haar handen langs het boek neer, haar hoofd zakte op het kussen en haar ogen vielen dicht.

Misschien had ze maar eventjes geslapen, dat wist ze niet precies, maar opeens schrok ze door een harde bons klaar wakker. Wat was dat? Och, haar boek was natuurlijk gevallen, zij zag het niet meer!

Maar toen ze goed rondkeek vond ze het tussen de muur en de divan, waar het was blijven hangen. Het boek kon 't dus niet geweest zijn.

Boem! klonk het weer. Dat kwam uit de keuken!

Iemand scheen daar met iets bezig te zijn! Maar boven

haar hoofd hoorde zij tante lopen, en die kon het dus niet zijn!

Hoor! Weer, boem-boem. Boem-boem!

En het kwam dichterbij ook! Je hoorde schuifelen en bonken aan de andere kant van de deur. En meteen daarop een slag tegen de deur zó hard, dat Joke verschrikt van de divan vloog.

Zij ging tante roepen! Er waren vast en zeker inbrekers in de keuken. En omdat haar kamertje dichterbij was dan de trap, holde zij dáárheen en begon uit alle macht aan de bel te trekken.

En nu hoorde je pas goed wat 'n lawaai die bel kon maken, ze klonk het hele huis door!

Op 'n draf kwam tante Toos naar beneden. „Kind, wat is er? Je doet me schrikken!”

„Ssst!” Joke stak geheimzinnig een vinger omhoog. „Hoort u dat! Er zijn inbrekers in de keuken,” fluisterde zij.

Er trok een lach over tante's gezicht. „Domoor, je hebt zeker gedroomd!”

„Nee! Luister u dan,” fluisterde Joke ongeduldig.

Ze waren allebei stil.

Boem-boem! Boem-boem!

„Lieve tijd! Waar komt dat geluid vandaan?” vroeg tante verbaasd.

„Ziet u nou wel! Uit de keuken! Ik ben er van wakker geworden. 't Zijn inbrekers, heus waar!”

„Dat kan toch niet op klaarlichte dag! En een inbreker maakt toch niet zo'n lawaai! kom, we gaan dapper kijken!”

Tante deed wel vrolijk, maar Joke zag dat tante toch ook 'n klein beetje bang was!

En dat gebonk ging maar door!

„Blijf 'n beetje uit de buurt, want je kunt nooit weten,” zei tante.

Zij liep op de keukendeur toe en trok die wijd open! Eerst zagen ze niets. Maar toen kwam er uit de hoek naast de deur iets te voorschijn! En dat was zó vreemd, dat tante en Joke moeite hadden het dadelijk te begrijpen! Want daar kwam tante's groene melkkan aanschuifelen. Ze liep op vier pootjes en ze had een staart die recht vooruit stak, inplaats van achteraan te komen. De keuken had een opstapje en omdat de deur nu open was, buitelde de groene melkkan met vier pootjes in de lucht, de kamer in! 't Was zo'n gek gezicht om

Puck daar achteruit door de kamer te zien schuifelen!
En die melkkan was net een hoed die haar te groot en
daardoor over de oren gezakt was!

Joke klapte in haar handen en danste uitgelaten om
de gevangene heen! En omdat Joke zo'n pret had, liet
tante Toos Puck nog maar even tobben.

Maar toen Puck weer begon met z'n boem, boem en
de kan tegen de grond sloeg om te proberen op die
manier haar kop er uit te wringen, vond tante het
mooi genoeg.

„Kom eens hier, kleine inbreker!” Zij hield de kan met
twee handen vast. Puck rukte en trok! En eindelijk had
ze haar kop er uit. Een ogenblik stond Puck versuft
rond te kijken. Maar plotseling zag ze dat de gróte
vrouw voor haar stond: de vrouw van de ragebol! Ze
stoof achteruit en met een zwaai vluchtte ze door de
keuken het tuintje in!

„Zo komen de snoepers te pas!” lachte tante. „Die
komt vooreerst niet meer terug!”

Maar tante vergiste zich!

Joke was weer teruggegaan op haar divan, waar ze
bleef plaatjes kijken; slaap had ze niet meer! Maar
's avonds stopte tante haar toch vroeg in bed. En toen
Joke de volgende dag opstond, was ze bijna weer
beter.

„Kijk, het zonnetje breekt door,” zei tante. „We moes-
ten vanmorgen maar eens uitgaan, dat is beter voor je
dan hier in de tocht te lopen. Kleed je maar gauw aan,
Joke!”

Na het ontbijt werd Joke er goed door tante ingepakt
en toen gingen ze op stap.

Misschien kwam het doordat tante zo'n haast had om

van het zonnetje te genieten, dat ze bij 't weggaan niet erg oplette of alle deuren wel gesloten waren. Op een bezoek van Puck rekende zij na dat avontuur van gisteren niet meer!

Maar Puck had er zich niet door laten afschrikken. Toen alles rondom en in het huis stil was, zag ze kans om, al krabbende, de deur 'n beetje open te krijgen en naar binnen te sluipen.

En nu begon Puck overal rond te snuffelen. Op het aanrecht stond een schoteltje met aardappelen. Die lustte ze niet. Nu Puck geen honger meer had, was ze kieskeurig geworden. Maar ze ging er mee spelen. Een voor een wipte ze de aardappels op de grond, waar ze in kruimels over de mat rolden. Eindelijk gooide ze het schoteltje ook maar op de grond, dat kwam in scherven tussen de aardappels terecht. Toen ging ze op zoek naar een ander spelletje.

In het kastje onder de gootsteen zat 'n kleine pad. Hij overwinterde daar en leefde van de vliegjes die in zijn schuilplaats verdwaald raakten.

Puck ontdekte hem in een hoek achter de pijp. Ze vond het wel een raar beest en het rook ook 'n beetje vies, maar ze probeerde toch de pad met een voorzichtig pootje uit zijn schuilplaats te krijgen. Ze gaf hem een duwtje! En nog een ferme duw er achteraan! Pad probeerde wel zich uit de voeten te maken, maar Puck bleef hem duwen en gooien tot hij op zijn rug tussen de aardappelkruimels terechtkwam. Met vier pootjes lag hij daar hulpeloos in de lucht te maaien!

Puck stond vol aandacht naar dat spartelende dier te kijken. Het was geen muis en geen vogeltje, en Puck kon er geen wijs uit worden wat het dan wèl was. Ze

hoorde niet eens dat er leven in huis kwam! Ook niet, dat achter haar een deur open ging. Maar toen daarop een boze stem iets riep, schrok Puck en vluchtte naar buiten!

„Kijk toch eens wat 'n rommel!” jammerde tante Toos. „En dat vieze beest daar op de mat! Bah!” Zij nam de pook en wipte pad ermee naar buiten. Met haar rokken hoog opgenomen stapte tante over de kruimels heen.

„Puck komt op hem af, tante!” waarschuwde Joke.

„'t Is toch wat te zeggen, zo'n brutaaltje!” mopperde tante. „We zullen haar eens flink straffen!” Toen nam tante een kan vol water en wierp dat de boosdoener achterna.

Met een natte staart vluchtte Puck bij de burens in de dakgoot!

En die straf hielp! Puck liet zich vooreerst niet meer zien.

IV. DE BAAS VAN PUCK

De kerstvacantie brak aan. Op een morgen kwamen de kinderen wel een uur vroeger uit school. En 's middags stond er 'n hele troep bij tante Toos voor de deur. Een van hen trok aan de bel.

Tante deed open.

„Mag het meisje dat hier logeert met ons komen spelen?” vroeg ze.

„Wat spelen jullie?” vroeg tante.

Dat wisten ze niet precies. Misschien waren ze alleen

maar nieuwsgierig en wilden ze Joke eens van dichterbij bekijken.

„Weten jullie niet wat je spelen wil?” vroeg tante nog eens.

Toen stak er een, net of ze op school was, haar vinger op en zei: „Ik heb een springtouw! We kunnen gaan touwtje springen!”

„Ga jij dat dan maar halen,” zei tante. „En hier dicht in de buurt blijven, hoor! Ik zal Joke roepen!”

Joke kwam al de gang in. „Je wil toch wel met hen spelen, Joke?” vroeg tante. Achter haar rug stonden de meisjes te wenken: „Kom mee.”

En Joke knikte: „Nou, graag tante!”

Terwijl Joke zich aankleedde was het ene meisje om haar springtouw gegaan. En toen Joke buiten kwam maakten ze allemaal een kringetje om haar heen en moest zij vertellen wie ze was en waar ze vandaan kwam.

Toen gingen ze touwtje springen, en omdat Joke nieuweling was behoefde ze niet dadelijk te slingeren. Met nog vier meisjes achter haar aan, vloog ze door de bocht! Het ging fijn!

Eindelijk was Joke af en was 't háár beurt van draaien. Dicht bij haar stond, tegen een vensterbank geleund, een jongen, bijna net zo groot als Joke.

De jongen keek naar de springende meisjes en liet intussen zijn knikkers van de ene hand in de andere glijden.

„Wil je ook es springen, Jopie?” riep het meisje dat samen met Joke draaide.

„Hu, een meidenspel,” zei de jongen minachtend. „Daar doe ik niet aan mee! Willen jullie met mien knik-

keren? Ik heb fiene! Kiek es!"

„Misschien straks," beloofde het meisje. „Maar je hoeft niet zo op te scheppen, Jopie."

Joke wilde ook wel knikkeren, maar ze had geen knikkers. Misschien vond tante wel goed dat ze er wat kocht. Al draaiend keek Joke de straat af. Daar ginds op de hoek was een winkel, en verderop nog een; je kon hier vast wel knikkers krijgen.

En terwijl Joke in de verte tuurde, zag ze opeens een kleine witte poes de straat oversteken.

Het was nu weer haar beurt om te springen, maar Joke had alléén ogen voor dat kleine witte ding in de verte! Het kwam haar kant uit! En o, het was Puck! Puck, die zij in geen twee dagen gezien had!

Joke liet de meisjes in de steek en holde op Puck af. „Dag lieve poelekepoel! Kom je het vrouwtje zoeken! Kom maar hier, hoor!" Zij nam Puck in haar armen. „Lieve oelepoel dat je bent!"

Puck duwde haar neus tegen Joke's kin en begon tevreden te spinnen. Maar op 't zelfde ogenblik voelde Joke een duwtje in haar rug. „Zeg es, dat is mien kat! Geef hier!"

Verbaasd keek Joke om. Naast haar stond de jongen van de knikkers. „Geef op!" commandeerde hij. „'t Is mien kat!"

„Mien kat! Mien kat!" deed Joke hem na. „Ze is van mij, hoor je! Of tenminste. . . . e zo goed als van mij! Ik heb alle dagen voor haar gezorgd, nietwaar Puck!"

„En ik zeg je dat ze van mien is," hield de jongen vol. Joke gaf hem geen antwoord. Ze draaide zich om en liep op een draf terug naar de meisjes. Als dat jog

kwaad wou, zouden die haar vast wel beschermen!
De jongen draafde achter haar aan. „Het is tòch mien kat, of je 't geleuven wil of niet!” schreeuwde hij.
„Dan had je maar beter voor haar moeten zorgen!” schreeuwde Joke terug.

De meisjes stonden nieuwsgierig te kijken, toen Joke bij hen kwam. Het springtouw hing slap tussen hen in.
„Die kat is van mij,” begon Joke te vertellen. „Of zo goed als van mij! Ik heb haar alle dagen eten en drinken gegeven, omdat ze zo'n honger had en zó mager was. En kijk nou es!” Joke hield Puck onder zijn voorpoten op, zodat de meisjes Puck in haar gehele lengte konden bewonderen. „Zien jullie wel hoe dik ze is?”

De meisjes knikten. Ze gaven toe dat Puck er best uitzag. Puck zelf was niets op haar gemak. Ze spartelde om weg te komen. Waarop Joke haar weer veilig in haar armen nam.

Onder Joke's verwijten, dat Puck zo mager was geweest en zo'n honger had gehad, was de jongen eerst verlegen op een afstand gebleven. Het was alles wáár. Hij had poes verwaarloosd, maar dat was niet helemaal zijn schuld geweest. En in elk geval wilde hij haar nu terug hebben. Dreigend kwam hij op Joke af. „Geef hier!”

Joke ging 'n paar stappen achteruit en schoot tussen de meisjes in. Maar niet één van de meisjes trok haar partij. Zij wisten niet beter of die witte poes was van Jopie. En Joke deed of 't háár poes was omdat zij 'n poosje voor haar gezorgd had! Hoe zat dat nu!

De meisjes begonnen te twijfelen, maar toch nam niemand het echt voor haar op. Joke kreeg het dus aléén met den jongen uit te vechten. Hij drong tussen

de meisjes door en had Joke, die niet zo gauw weg kon komen, bij haar mantel vast; met de andere hand probeerde hij haar arm, die zij om Puck geslagen had, weg te trekken. Maar dat ging zo makkelijk niet, want Joke draaide in een kringetje rond, schopte van zich af. . . . ! Puck begon het, tussen die twee vechtersbazen in, benauwd te krijgen!

Met korte rukjes werkte zij zich omhoog. En nauwelijks voelde zij de vrijheid, of ze schoot tussen de twee vechtenden uit, blindelings de straat op.

Als Puck beter had uitgekeken, zou zij nooit zoiets doms gedaan hebben. Want ze sprong vlak voor de poten van een grote gevaarlijke hond!

Die kat is van mij, dacht de hond. Hap!

Met zijn vervaarlijke tanden had hij Puck in haar nek te pakken, schudde haar even heen en weer en liet haar toen weer vallen. Daarop liep hij weg, alsof er niets gebeurd was!

Maar Puck lag morsdood op de straatstenen!

„Ooooh!” riepen de meisjes verschrikt.

Joke zei niets. Met grote ogen stond ze naar Puck te kijken. Puck, die zij net precies springlevend in haar armen had gehad, die lag daar nu dood! Maar was ze wel echt dood?

Joke kwam wat naderbij. Héél dicht durfde ze niet bij Puck te komen, want je kòn niet weten, . . . en een dooie kat was zoiets griezeligs!

Maar de jongen was niet bang. Die durfde wel heel dicht bij Puck te komen. „Poesie, poesie,” zei hij. Er vielen tranen over zijn gezicht, terwijl hij Puck over haar kop en uitgestrekte lichaam streelde. „Poesie, poesie.”

Toen nam hij Puck voorzichtig op en rolde haar in een punt van zijn jas. En zo, met één arm voor zijn behuild gezicht, en in de andere arm de doodgebeten Puck, liep

hij weg. De meisjes stonden hem stilletjes na te kijken. Joke wist eerst niet goed wat ze doen zou. Maar op eens ging ze hem achterna! Ze móést weten waar die jongen en Puck bleven; en wat hij met Puck nu ging doen! Zij zou niet weer durven zeggen dat Puck van

háár was. Zij zou nooit Puck, nu die dood was, in haar armen durven nemen. Dat die jongen het wèl deed, bewees dat hij de echte baas was. Maar hij was een slechte baas geweest, want Puck had honger en dorst bij hem geleden. En nou kon hij wel huilen! Ja, nu Puck dood was, maar nu was het te laat. Zij waren al twee keer een hoek om gegaan. Joke zag dat ze weer in de buurt kwamen van tante's huis, maar dan aan de achterkant. Als die jongen hier ergens woonde, was 't geen wonder dat Puck zo dikwijls bij hen zat.

Nu stond hij stil bij een winkeltje. Hij maakte de deur open en ging naar binnen.

Joke was vlak achter hem, maar ze durfde niet mee naar binnen te gaan. Zij drukte haar neus tegen de winkelruit en gluurde of ze hem nog zag. Het was erg donker in 't winkeltje. Op de toonbank zag je wat appels en groente, maar van Jopie was niets meer te zien. En terwijl zij nog stond te kijken ging naast haar de deur open. Er ging een man naar binnen en dien man kende zij! Dat was de groenteman van tante. En hij woonde hier zeker, want hij ging achter de toonbank staan of hij er thuis hoorde. Maar nu durfde Joke niet langer te blijven staan. Want als hij haar zag, zou hij haar misschien binnen roepen en weer een appeltje geven! Joke holde weg! Zij wilde naar huis! Ze verlangde ineens zo erg naar tante!

In hun straat waren de meisjes weer aan het springen gegaan. Ze riepen haar, maar Joke schudde van neen. Ze rammelde aan de brievenbus, dat was het afgesproken sein als ze weer in huis wilde.

Tante Toos deed open. Ze keek verwonderd, omdat

Joke zo gauw thuis kwam. „Heb je nu al genoeg van het springen, Joke?”

„Ja tante. . . . nee tante. . . . tante hoor u es, er is zo-
iets ergs met Puck gebeurd, ze is. . . . ze is. . . .” Joke
viel huilend tegen tante aan.

„Och,” zei tante meewarig,
„is ze misschien onder een
auto terechtgekomen?”

„Nee,” snikte Joke, „ze is. . . .”
Door haar huilen kon tante
geen woord verstaan. Zij nam
Joke mee naar de huiskamer
en liet haar water drinken. En
tante troostte haar net zo lang
tot Joke eindelijk vertellen
kon; van Puck en de hond en
van den groenteman die bij
dien jongen woonde.

„Het zal zijn vader wel zijn,”
meende tante. „Hebben jullie
zelf gezien, dat die hond Puck
doodbeet?”

„Ja, hij deed zó!” Joke zette
haar tanden op elkaar en
schudde woest haar hoofd
heen en weer. „En toen was
Puck dood, tante.” En bij Joke
kwamen weer de tranen te
voorschijn.

„Trek het je niet zo aan,”
troostte tante. „Zo gauw ik
dien groenteman spreek zal

'k hem vragen of we misschien voor dien jongen iets kunnen doen!"

„Als u hem een andere Puck geeft laat hij die natuurlijk weer honger lijden," mokte Joke.

„Neen, dat doen we stellig niet," beloofde tante. Zij keek het raam uit op een manier die Joke nu al goed kende; als tante zó keek verzon ze altijd iets prettigs. En ineens zei tante haar plannetje. „Laten we ons aankleden en uitgaan, Joke. In de stad zijn de winkels nu zo prachtig! Overal zijn kerstversieringen aangebracht. Je zult eens zien hoe gezellig dat is. Heb je er zin in?"

Zo erg veel zin had Joke er niet in. Zij zou toch almaar aan Puck moeten denken, meende ze.

Maar tante kwam al met haar hoed en mantel aanlopen en toen moest Joke vanzelf wel mee.

En het werd tenslotte ook wel prettig. Toen ze eenmaal in de stad waren en langs de verlichte winkels liepen, waar het prachtigste speelgoed uitgestald was, vergat Joke voor het ogenblik alle narigheid van die middag. En 't werd helemaal fijn, toen tante met haar een winkel binnen ging en zij daar een serviesje mocht uitzoeken.

Dat was niet eens zo makkelijk, want het mocht niet zo duur zijn en Joke wilde toch graag wat moois hebben. Maar eindelijk had ze er een naar haar zin; wit met blauwe bloemetjes en tante vond de prijs goed.

„Daaruit gaan we straks theedrinken," zei tante met een knipoogje tegen de winkeljuffrouw.

„Het zal best smaken," meende de juffrouw. „En kijk eens, dit geven wij cadeau." Zij reikte Joke over de toonbank een zakje gekleurde balletjes toe. „Daarvan

kun je straks je mama ook presenteren.”

Joke keek met een vrolijk gezicht naar tante op. Iedereen dacht hier dat zij tante's dochtertje was. En die tante lachte dan maar en zei nooit dat het niet waar was.

Thuis wasten ze gauw het serviesje om en Joke mocht heel alleen thee zetten. Tante Toos speelde voor de mevrouw die bij haar op visite kwam. En tante deed zo leuk! Ze kwam binnen met haar hoed het achterstevoren op en haar mantel het binnenstebuiten aan! Ze maakte een diepe buiging en vroeg of er wel chocolaatjes bij de thee waren. O nee? Nu, dat was niet erg, want zij had ze meegebracht!

„Dank u wel,” zei Joke. „En ik drink altijd net zo lang thee tot al het lekkers op is!” Toen lachten ze allebei. Maar dat was niet echt; en daarom gingen ze gauw weer deftig doen.

Toen de thee en al het lekkers op was, vroeg tante of ze nu wat zouden gaan zingen.

„Wat zal het zijn, Joke? Jij mag het zeggen.” Tante draaide het lampje boven de piano aan en zocht in het muziekkastje naar de versjes die zij beiden kenden.

„Ken je dit, Joke? Hoe zal ik U ontvangen?”

„Ja tante, dat hebben wij op school geleerd.”

Tante sloeg een accoord aan en daarop zongen zij:

„Hoe zal ik U ontvangen. Hoe wilt Gij zijn ontmoet?”

Toen het uit was vroeg tante: „Vind je dit lied mooi?

Willen wij er nog een versje van zingen?”

Joke haalde de schouders op. „Ik weet niet goed wat het betekent.”

„Weet je niet wat betekent: Hoe zal ik U ontvangen, Hoe wilt Gij zijn ontmoet?”

„Nee, want dan vraag je iets en dan komt er geen antwoord. Ik dacht eerst,” ging Joke verder, „met een kerstboom en zo. Maar de juffrouw op school zei dat we een plaatsje in ons hart voor den Heere Jezus moeten bereiden, en Hem daarin ontvangen; maar hoe kan dat nu!”

Tante keek haar vriendelijk aan, terwijl zij zonder te spelen de vingers over de toetsen liet glijden. Dan zei ze: „Je weet toch wel dat wij met kerstfeest méér dan anders herinnerd worden aan de liefde van onzen Heiland, Die uit de blijde Hemelzalen op deze donkere aarde kwam?”

Joke knikte, zij keek onwillekeurig naar de gesloten gordijnen.

„Nee Joke, ik bedoel niet donker omdat de zon onder is, maar donker om de zonde die ons ongelukkig maakt. Denk eens aan je ruzie met Jopie en alle narigheid die daardoor kwam.”

Joke knikte weer. Natuurlijk, dat begreep zij best.

„En Hij kwam niet alleen om onder ons te wonen, maar ook om ons Zijn vrede te brengen,” ging tante voort.

„Als wij iets verkeerd gedaan hebben en we voelen ons daardoor van binnen zo onrustig, dan mogen wij tot Hem gaan en om vergeving vragen. Dan daalt er vrede in ons hart, en het is dan vanzelf bereid gemaakt een blij kerstfeest te vieren, met of zonder kerstboom, dat komt er dan zoveel niet meer op aan. Willen we nu nog het volgende versje zingen?” Tante begon weer te spelen en samen zongen ze: „Ver van de Troon der Tronen, en 's Hemels zonneschijn. Wilt Ge' onder mensen wonen, Der mensen broeder zijn.” En daarop nog: „Stille nacht, heilige nacht”, „Komt allen te zamen”.

De kachel straalde een warme, rode gloed uit.

Het was zo stil en vredig in de kamer.

En 't werd ook zo stil en vredig in Joke's hart.

Alle angst, die zij soms nog had om die kersjes en al de narigheid van vanmiddag om Puck, gleden er uit weg.

Maar eindelijk zweeg de piano. Tante borg de versjes weer op. En voor Joke was het spoedig daarna bedtijd.

Onder het uitkleden, toen zij alleen was in het kleine kamertje, moest Joke ineens weer denken aan wat tante gezegd had: „Dan daalt er vrede in je hart en het is bereid een blij kerstfeest te gaan vieren.”

Maar was er nu vrede in haar hart? Nooit had zij de laatste tijd er bij gedacht als ze haar avondgebedje opzei. Altijd had ze het maar afgeraffeld, want als ze er bij denken wilde, was het net of die kersjes naar voren sprongen en zeiden: wij zijn er ook nog, Joke! Zij had ze dan wel weggeduwd en maar gauw „amen” gezegd, maar dat kon nu niet langer. Zij zou nooit een blij kerstfeest kunnen vieren, als ze niet om vergeving vroeg. Maar dan moest ze het ook aan tante zeggen. En dat was zó moeilijk!

Hoor, daar kwam tante aan! Moest ze het nu doen? Ja, het moest!

Tante Toos kwam binnen. Zij dekte Joke toe en gaf haar als gewoonlijk een nachtzoen. En bijna was zij de deur alweer uit, toen Joke ineens overeind kwam. „Tante, hoor u es!”

„Geen gekheid, hoor! 't Is eindelijk tijd van slapen,” zei tante, „kan het niet tot morgen wachten?”

Neen, dat kon niet, want morgen zou het kamertje vol

licht zijn, en dan zou ze immers niet meer durven. „Nu kindje, wat is er?” Tante bleef bij de deur staan.

„U moet hier komen, tante, want zó kan ik het niet zeggen.”

Tante Toos kwam dichterbij. Zij ging op de rand van het bed zitten. „Vertel nu maar wat je hebt, Joke.”

„Tante, ik heb es. . . . toen op die Zondagmorgen. . . . met kriel, u weet wel?”

Tante moest zich even bezinnen. „Toen jij kriel met die kat in het nachthok had opgesloten?” „Ja,” knikte Joke. „Maar kind, dat kon jij toch niet helpen.”

„Neen, maar ik had kriel in de keuken gelaten en daar at ze de kersen op die u voor Zondag had klaargezet. Toen heb ik stilletjes een ander potje genomen en in dat schaaltje gedaan.”

„Hè, dat spijt me.”

Joke kon in het donker tante's gezicht niet zien, maar zij voelde wel dat ze tante erg tegenviel. En nu kreeg ze heel even spijt. Had ze maar niets gezegd. Misschien dacht tante nu wel dat ze altijd lelijke dingen deed.

„Waarom zeg je mij dit nu pas?” klonk tante's stem zacht naast haar.

„Om alles wat u vanavond zei, toen wij dat versje zongen: Hoe zal ik U ontvangen,” fluisterde Joke.

„En nu wil je graag dat ik het vergeef? Natuurlijk doe ik dat.” Tante gaf Joke een kus en zei zachtjes aan haar oor: „Zal je dan ook in je gebedje om vergeving vragen?”

Joke beloofde het. En dat vond ze niet zo moeilijk. Want de Heere Jezus wist immers alles van je. Die wist dus ook dat ze er echt spijt van had. En nu niet om de angst dat het uit zou komen, maar omdat ze Hem

zo graag een plaatsje in haar hart wilde bereiden. Toen tante weg was, stapte Joke stilletjes uit bed, want ze wilde haar avondgebedje overdoen. Zij knielde neer en bad! „...En wil mijn zonden om Jezus' wille vergeven. En ook dat van de kersjes. Amen!” Toen kroop ze weer gauw in bed, want het was steenkoud in het kamertje. En heel zachtjes begon het als vanzelf in haar hart te zingen: „Uit uw blijde Hemelzalen, daaldet Gij op aarde neer....”

V. TWEE VERRASSINGEN

Tingeling, ging de voordeurbel.

„Blijf maar, Joke!” riep tante van boven af. „Ik zal zelf wel gaan!” Tante had door het raam gezien wie er was! Maar Joke ook. En zij zorgde er voor dat ze gelijk met tante bij de voordeur was.

„Goeiemorgen,” zei de groenteman. „Heeft mevrouw nog iets nodig?”

„Misschien,” antwoordde tante. „Maar ik moet je eerst es spreken. Is die kleine witte poes, die gisteren door een hond werd doodgebeten, van u?”

„Van mijn zoontje, mevrouw! Mijn jongen was erg verdrietig.”

„Dat heb ik van mijn nichtje gehoord. Zij en uw jongen hebben om die poes gekibbeld en nu kan het best de schuld van mijn nichtje zijn dat...” „Het is niet erg, mevrouw,” zei de groenteman. „Natuurlijk is het naar voor mijn jongen, maar de melk is duur, hij krijgt voorlopig geen andere kat!”

Joke stond met open mond te luisteren. De melk is duur! En hier haalde je ze maar van het theeblad!

„Ik zal eens kijken wat ik voor hem doen kan,” zei tante. En toen kocht ze iets van den groenteman.

„Gaat u dien jongen iets geven, in plaats van Puck?” vroeg Joke, terwijl ze achter tante aan naar de keuken liep. Tante gaf niet dadelijk antwoord en daarom babbelde Joke door. „Tante, is die groenteman arm? Hij zei dat-ie geen kat wou hebben omdat de melk zo duur is!”

„Jij kleine wijsneus!” lachte tante. Maar meteen keek ze weer ernstig. „Ja kind, ik geloof wel dat die man

arm is," en tante schudde meewarig het hoofd.
„Waarom geeft u hem dan geen geld?" vond Joke.
„Dat gaat zo makkelijk niet als jij in je kleine bol wel denkt! Maar Joke, wij gaan dien jongen iets geven en jij moet mij helpen verzinnen wat het zijn zal!"
's Middags gingen tante en Joke maar weer naar de stad! Want uit zichzelf hadden ze niets kunnen bedenken en tante hoopte dat ze in de winkels wel iets zouden zien wat aardig was om aan dat joggie te geven.
Het was al bijna donker toen ze door de winkelstraten wandelden. Maar dat hinderde niet, want de winkels hadden alle lichten op! Tante en Joke drementelden straat in straat uit, en ze konden maar geen keus doen! Er was ook zoveel te zien, het een al mooier dan het ander, maar het mocht niet al te duur zijn, zei tante.
Op eenmaal riep Joke: „O tante, kijk es! Dáár, daar!"
Zij trok tante mee naar een winkelraam waarachter een dikke chocoladekat troonde en die leek 'n béétje op Puck.
„We zullen eerst es naar de prijs vragen," zei tante. Zij gingen de winkel binnen. En de prijs viel zeker mee, want tante liet de kat inpakken. Joke mocht hem dragen.
„Nou moet dat jongetje ook nog iets voor zijn kerstfeest hebben," vond tante. Zij gingen een andere winkel in en zochten daar samen een kaart uit, waarop in vergulde letters stond: „Hosanna! Gezegend is Hij Die komt."
„Brenge nu alles dadelijk aan Jopie?" vroeg Joke ongeduldig.
„Heet dat joggie, Jopie? Hoe weet je dat?"
„Van de meisjes, tante."

Toen begon tante te lachen. „Jullie weten alles dadelijk van mekaar; wie de baas van Puck is, en waar de groenteman woont! Ik weet dat niet eens! Tenminste niet precies, jij moet mij maar de weg wijzen, Joke!” Dat wilde Joke juist graag! Zij brandde van ongeduld om Jopie z'n cadeautjes te brengen. Wanneer tante, die helemaal geen haast maakte, voor een winkel bleef staan, trok Joke haar stilletjes mee. Tante bemerkte het wel, maar ze liet zich toch meetrekken. Zo kwamen ze in de straat en voor het winkeltje waar Jopie woonde! Daar binnen brandde maar weinig licht en het zag er niet erg vrolijk uit.

Op het overgaan van de winkelbel kwam een juffrouw naar voren. „Wat believeu de dames?” vroeg ze.

„We hebben gehoord dat uw zoontje z'n poes is doodgebeten door een hond, daar weet u zeker wel van?” zei tante.

„Ja mevrouw. Jopie heeft er veel verdriet om gehad. Och, kinderen hè. . . .”

„Wij komen hem een andere poes brengen,” vertelde tante.

Jopie z'n moeder keek of ze dat niets prettig vond. „Och, dat had mevrouw liever niet moeten doen!” zei ze.

„Maar hij is niet lastig, hoor juffrouw! 't Is er een van chocola,” zei tante.

„Oh!” riep de juffrouw verwonderd. En toen begonnen ze alle drie te lachen. En Jopie's moeder werd opeens veel vriendelijker. „Maar komt u toch binnen,” zei ze. „Ik laat u hier maar staan!”

Toen ze in een klein kamertje achter de winkel zaten, riep de juffrouw naar boven: „Jopie, kom eens gauw!”

Hier is een dame om je te spreken!"
Er kwam iemand de zoldertrap afstommelen, de deur

kreeg een duw en daar was Jopie. Hij droeg een arm vol houtjes die hij achter de kachel liet vallen. Joke vond hem hier heel anders dan op straat, hij deed zo

verlegen en hij zei niet eens goedendag.

„Jopie, die dame komt je iets brengen als vergoeding voor de poes.”

„Hier jongen, dat is voor jou!” zei tante.

Jopie stond met het pakje in zijn handen naar de grond te kijken, hij scheen niet nieuwsgierig te zijn naar wat er in zat.

„Maak het toch open, jongen,” zei z’n moeder. „Wat ben je toch verlegen als er vreemde mensen bij zijn! Wil ik het doen?”

Maar dat wilde Jopie niet. Hij begon op een onhandige manier het papier los te scheuren. En toen kwam de chocoladekat te voorschijn, en meteen was Jopie’s verlegenheid weg. „Ha! Da’s een fiene! Kiek es, moeder!”

„Er is nog meer, hoor,” waarschuwde tante, toen Jopie het papier wilde verfrommelen.

„Nog meer?” Jopie kon z’n ogen niet van de kat afhouden. Zijn moeder kwam hem te hulp en haalde de kerstkaart te voorschijn. „Mooi,” zei ze. „We zullen er een lijstje om maken en dan komt die hier in de kamer te hangen met ’n takje dennegroen er omheen. Dan hebben wij óók kerstfeest!”

„Ik zou u wel even willen spreken,” zei tante Toos, „kunnen we misschien in de winkel gaan?”

„Welzeker, gaat u maar mee,” zei de juffrouw.

Joke wilde meelopen. Maar tante zei: „Nee Joke, blijf jij maar zolang bij Jopie.” De deur ging dicht. En wat er toen gepraat werd tussen tante en de juffrouw, kon zij niet horen, en je mocht natuurlijk ook niet luisteren! Maar Joke had het dolgraag geweten!

Zij en Jopie stonden elkander ’n poosje aan te kijken.

Toen zei Jopie: „Ben jij nog kwaad op mien?”
„Nee, natuurlijk niet! 't Was toch ook mijn schuld,” bekende Joke eerlijk. Zij begon Jopie echt goedig te vinden.

„Wil je een stuk van mien kat?”

Dat vond ze nu weer raar, want je mocht niet dadelijk eten van iets wat je gekregen had! Moeder wilde 't niet hebben en tante ook niet. Eerst moest je er 'n poosje mee spelen en dan later, op Zondagavond, mocht je 't gaan verdelen! Maar de juffrouw hier vond het zeker niet erg, want Jopie had de kat al tussen twee handen beetgepakt en brak hem zo maar z'n mooie kop af. „Hier, dit is voor jou.” Hij duwde Joke een groot stuk in haar handen. Ja, nou was de kat toch kapot, nu kon je hem evengoed opeten. En hij smaakte ook erg lekker.

Toen tante en de juffrouw weer binnen kwamen was de kat zijn kop en alle poten kwijt.

Jopie z'n moeder lachte er om. Zij keek of ze iets heel prettigs gehoord had. En tante was ook al zo vrolijk. „Dit heb ik voor u bewaard, moeder.” Jopie schoof de rest van de kat naar zijn moeder toe.

„Krijgt vader dan niks? En deze mevrouw ook niet?”

„Nee — neen,” zei tante. „We hebben geen tijd meer. Kom Joke, zeg de juffrouw goedendag.”

Joke gaf de juffrouw een hand en tegen Jopie stak ze vijf vingers omhoog.

„Besjoer,” zwaaide Jopie terug. Maar nog vóór ze bij de winkeldeur waren, riep hij: „Mevrouw, mevrouw, ik weet wat!”

„Wat weet je dan?” vroeg tante Toos.

„Dàt zeg ik niet! Het is een verrassing.”

„Hij kan 'n beetje figuurzagen,” vertelde zijn moeder.

„Nee, dat is het niet. En ik zeg het aan niemand!”

„Ook niet aan mij?” vroeg zijn moeder.

„Nog in lang niet! Eerst moet die mevrouw de verrassing zien, en dan mag u het weten.”

„Je maakt mij nieuwsgierig,” lachte tante. „Maar ik weet al vooruit dat 'k er héél blij mee zal zijn, hoor Jopie!”

„Wat zou hij voor u hebben, tante?” vroeg Joke, toen ze buiten waren.

„Ik weet het niet. Misschien een tekeningetje of zo iets,” meende tante.

Dat kon Joke nauwelijks geloven. Jopie had zo geheimzinnig gedaan! 't Zou vast iets heel moois zijn! Joke moest er aldoor aan denken. En de volgende morgen al dadelijk herinnerde zij zich dat het vacantie was. 't Kon best zijn dat Jopie vandaag al met zijn verrassing kwam! Zij keek de gehele morgen naar hem uit, maar Jopie liet zich niet zien. Op de gewone tijd kwam zijn vader.

Tante Toos was dadelijk bij de voordeur. Zij praatte even met den groenteman en toen kocht ze van hem; véél meer dan anders. En ze prees hem omdat hij zo véél had en de groente er zo mooi uitzag!

Joke was bij tante komen staan, en ja, nu zag ze ook wel het verschil met gisteren en eergisteren! Het wagentje was hoog opgeladen, opzij hingen volle manden, je kon de wielen bijna niet meer zien. En de groenteman behoefde niet eens meer huis aan huis aan te bellen, sommige mensen kwamen vanzelf naar hem toe.

Toen de voordeur weer dicht was en Joke tante mee-

hielp alles naar de keuken te brengen, vroeg ze: „Heb u den groenteman tòch maar geld gegeven, tante?”

Tante Toos zette de mand met boerekool op het aanrecht, keerde zich helemaal naar Joke om en sloeg haar handen in mekaar. „Wel heb ik van m'n leven!” zei ze. „Hoe kòm je er toch aan!”

„Maar gisteren had hij niks en nu 'n heleboel! En u zei zelf dat hij arm was!”

„Er ontgaat jou niet veel,” zei tante lachend. „Zorg maar dat je op school net zo knap bent! Nu jij veertien dagen lang de school verzuimde, zal je na Nieuwjaar wel erg je best moeten doen.” En tante praatte maar door over de school, maar over dat wagentje en den groenteman zei ze niets meer.

's Middags kwam er een brief van thuis.

Joke had al tweemaal naar huis geschreven en telkens had vader dan een briefkaart teruggestuurd. Maar nu kwam er een dikke brief en die was voor tante Toos.

„Wel, wel,” zei tante, „we zullen eens gauw kijken, wat vader voor nieuws te vertellen heeft.” Zij maakte de brief open en begon te lezen, maar ze had nog geen bladzijde uit of ze riep: „Nee maar, Joke, luister eens!” „Wat is er, tante, moet ik naar huis?”

„Ja nee wacht eens!” Tante las nog eens over.

„Moeder had graag dat ik je morgen weer thuis bracht! En raad eens, Joke! Welgefeliciteerd, hoor, je hebt er een broertje en een zusje bij gekregen. Twéé levende poppen om later heerlijk mee te spelen! Vind je dat niet fijn!”

„Een broertje en een zusje!” Joke kon het niet dadelijk begrijpen.

„Net als naast ons, waar zo'n klein kindje in de wieg ligt?”

„Ja,” knikte tante, „maar dan twee.”

„Wat leuk! Hoe heten ze?”

„Dat weet ik niet, dat zullen we morgen wel horen!”

Morgen! Joke verlangde ineens zo erg naar huis!

Morgen duurde haar veel te lang. „Kunnen wij niet dadelijk gaan, tante?”

Maar tante schudde van neen. „Het kàn niet, Joke! 't Is nu zo druk thuis, we worden morgen verwacht! En weet je wel dat het overmorgen kerstfeest is?”

„Dan al? Staat de kerstboom dan bij ons?”

„Dat weet ik óók niet,” lachte tante. „Maar ik denk dat die er dit jaar wel bij in zal schieten!”

Ach, die kerstboom kon Joke eigenlijk niet zoveel schelen. Ze dacht veel meer aan het nieuwe broertje en zusje.

„En Joke, nu weet je meteen het geheimpje waarover moeder met tante sprak, weet je nog wel?”

O, was dat het! Joke's mond bleef half open staan. Toen zei ze opeens heel ernstig: „Ik ga vanavond vroeg naar bed, zo veel te gauwer is het morgen! Want ik móét naar huis, tante.”

Tante Toos begon hartelijk te lachen. Zij pakte Joke's hoofd tussen haar handen en gaf haar een klinkende zoen.

Wel een uur vroeger dan anders ging zij die avond naar bed. En zij dacht vóór het slapen gaan zó aan de verrassing van thuis, dat ze Jopie's verrassing er door vergat.

De volgende dag viel er nog heel wat te beredderen. Joke's koffertje moest gepakt, en tante had het druk

met de huishouding, die zij netjes aan kant wilde hebben voor ze weggingen en er moest ook nog een taxi besteld worden! Door al die drukte vergat Joke bijna afscheid te nemen van de kriel!

En aan Jopie dacht niemand meer!

Na het eten hielp Joke nog gauw mee afwassen. En ze waren maar net klaar of daar klonk buiten toe-toet!

Joke vloog naar het raam. „Tante! Daar is de auto!”

„We hebben nog 'n zee van tijd!” riep tante uit de achterkamer terug, „ga je maar netjes en rustig aankleden!”

Joke vond het niets prettig dat tante alles zo op haar gemak deed! Zij verlangde zo erg naar huis, en ze wilde ook zo gauw mogelijk in die deftige auto zitten! Nog vóór de chauffeur belde had zij de deur al open gemaakt.

En die chauffeur scheen precies te weten wat hij doen moest. Hij stapte de gang in, pakte haar koffertje en bracht het naar de auto. „Hebt u nog meer bagage?” vroeg hij daarop aan tante.

„Nee, dankje,” zei tante, „die paraplu en regenmantel houd ik wel bij me.”

Hij hielp bij het instappen, wachtte tot ze goed zaten en sloeg het portier dicht. Daarop wipte hij achter het stuur en zette de motor aan. Maar toen riep tante: „Wacht even, chauffeur, er zit een punt van mijn mantel tussen het portier!”

Tante maakte zelf open, trok de mantel strak om haar knieën en wilde weer sluiten. Maar dat ging niet, doordat buiten iemand het deurtje tegenhield. En ineens was daar Jopie's gezicht voor het raampje.

„Maar jongen,” zei tante, „je maakt me aan 't schrikken.”

Jopie sprong van de treeplank en trok het portier verder open. „Gaaf u weg, mevrouw?”

„Ja, we gaan naar de trein, ventje,” zei tante.

Jopie's gezicht was een en al teleurstelling! Onder zijn jasje wriemelde iets dat hij met twee handen in bedwang hield. En opeens haalde hij het wriemelende ding te voorschijn en duwde het op tante's schoot. Het was een klein wit poesje en het bibberde van de kou. Tante trok verschrikt haar handen terug. „Maar Jopie, hoe kun je zoiets doen!” En tante keek werkelijk boos. „Vindt u het niet lief, mevrouw? Ik heb het van een vriendje gekregen en van mien moeder mag ik geen poes hebben,” zei Jopie verdrietig.

„Ik moet een kat hebben, mevrouw, wij hebben last van muizen,” zei de chauffeur, „geef u haar mij maar!”

Dat was Jopie's bedoeling niet. Met een teleurgesteld gezicht schopte hij tegen de treeplank. Joke streeelde poes, die op tante's schoot een warm plekje zocht. „Nu Jopie, wat wil je, we moeten weg,” zei tante ongeduldig.

„Pak op die kat, jog!” commandeerde de chauffeur. En tegen tante zei hij: „Mag die jongen naast mij meedrijven? Als we u naar het station hebben gebracht, kunnen we meteen doorrijden naar mijn huis om die kat af te leveren.”

„Heel goed,” vond tante Toos.

„Mag ik echt meerieën?” vroeg Jopie.

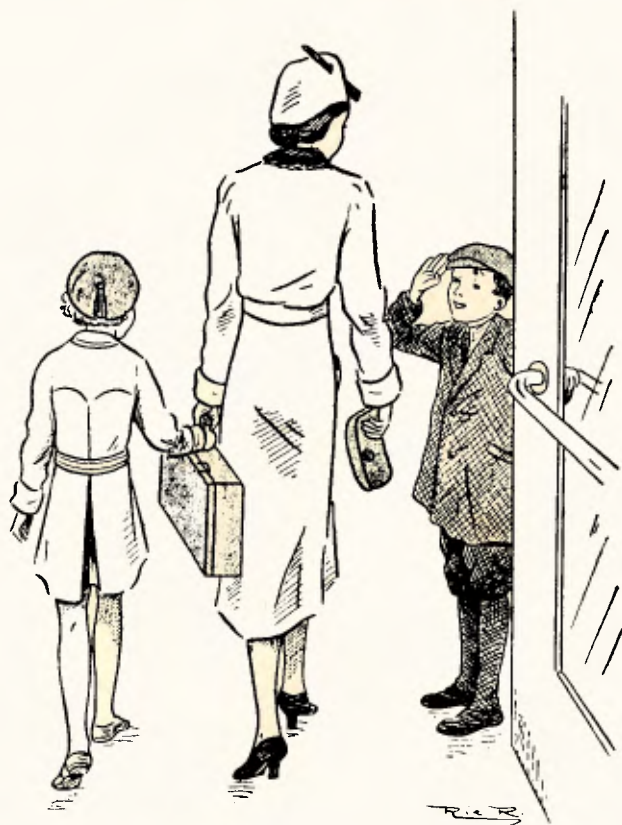
„Wanneer je zo vlug als de wind instapt,” zei de chauffeur.

Hij trok bij tante het portier dicht en deed het deurtje

naast zich open. Van blijdschap rolde Jopie haast naar binnen!

Flap sloeg de deur achter hem dicht. Toe-toet, klonk de hoorn.

„Gaan we rechts of links?” vroeg Jopie.

„Rechts,” antwoordde de chauffeur. Toen gaf Jopie met zijn ene hand de richting aan en hield met de andere poes in bedwang. De chauffeur kreeg schik in Jopie en tante en Joke lachten omdat alles zo goed was afgelopen.

Aan het station nam de chauffeur de kat over. Jopie mocht er uit om voor de reizigers te zorgen, en het koffertje naar buiten te slepen. En Jopie deed alles als een echte chauffeur. Hij tikte tegen zijn pet en hield de vestibuledeur voor tante en Joke wijd open.

Onder de kap van het station stond de trein al te puffen. 't Was of die niet weg was geweest en daar almaar op Joke had staan wachten.

Tien dagen was ze uit logeren geweest en er was heel wat in die tien dagen gebeurd.

Geén avonturen bij tante Toos? Wim moest eens weten! Als zij thuis kwam zou ze niet weten waarover ze het eerst moest gaan vertellen.

En ze verlangde zo erg naar thuis! Naar vader en moeder, naar de tweeling en ja, naar Wim ook!

Tante Toos duwde weer Joke voor zich uit de trein in. En nauwelijks zaten zij of er kwam al beweging in. Langzaam schoven ze onder de kap van het station uit. De wielen begonnen te denderen. En op de maat van die denderende wielen zong Joke zachtjes al de kerstliedjes die zij kende.

Thuis zou zij ze hardop zingen voor de twee lieve poppen, die daar in de wieg lagen.

INHOUD

	Blz.
I. Geen avonturen bij tante Toos? ..	7
II. Een akelige nacht voor kriel ..	13
III. Puck	26
IV. De baas van Puck	35
V. Twee verrassingen	49